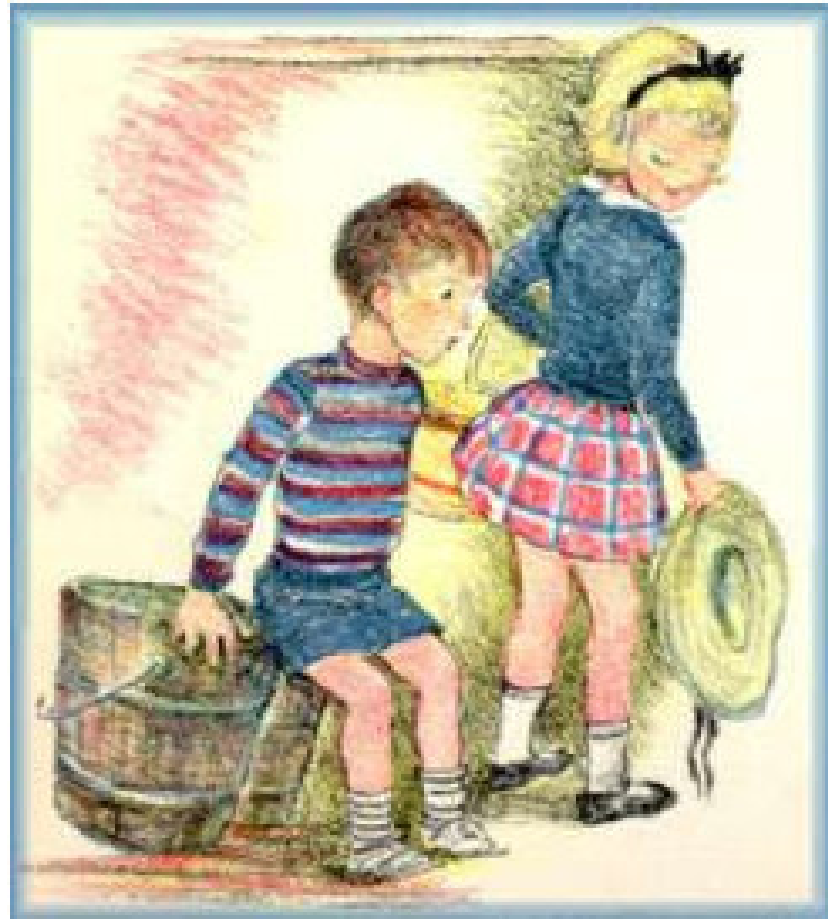

טד ונינה הולכים לחנות

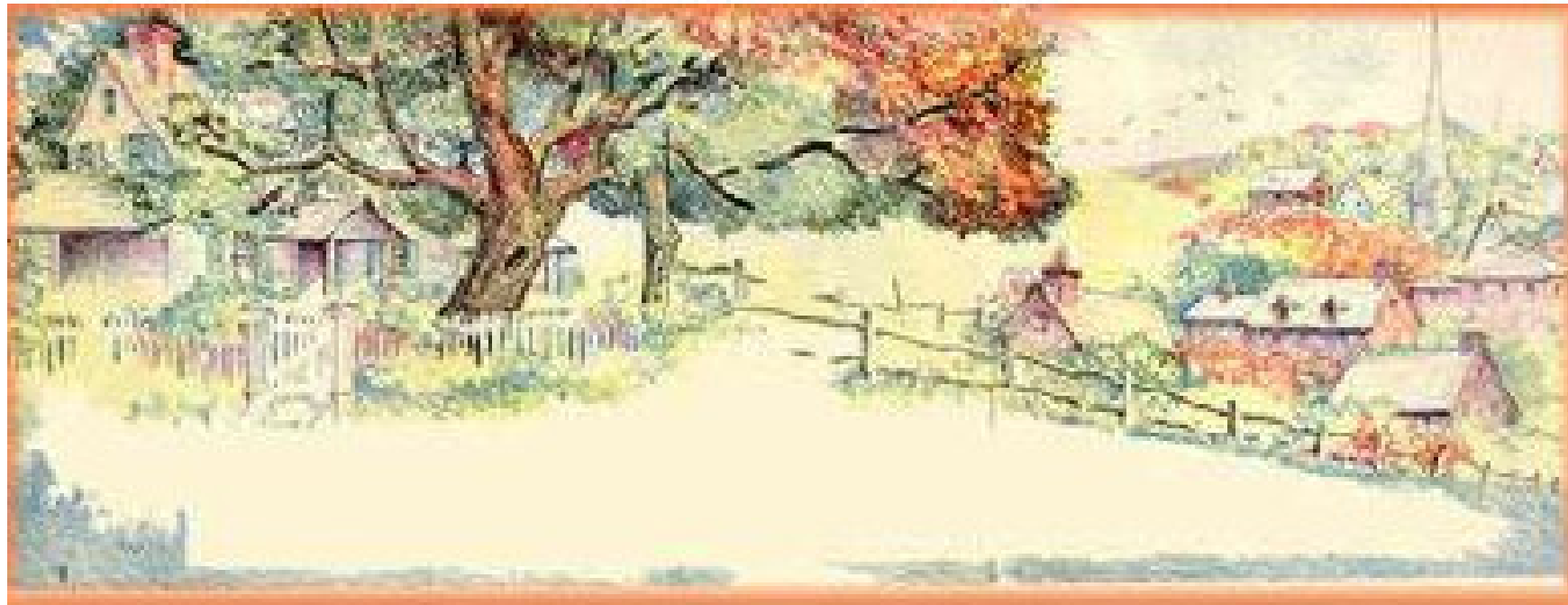

מרגריט דה אנג'לי

טד ונינה הם שני ילדים קטנים. טד הוא
בן ארבע. הוא לובש חולצת פסים.
נינה היא בת שש. היא לובשת חצאית
משובצת. היא הולכת כבר לבית הספר.
טיפי, הכלב הקטן הוא רק גור. הוא הולך
לכל מקום שאליו אינו צריך ללכת. יש לו זנב קטן
ומראה חביב.

טד ונינה גרים בבית גדול. לבית יש תריסים ירוקים וארובה אדומה.
מסביב לבית עומדת גדר עם פשפש. ליד הפשפש צומח עץ גבוה.
הבית בו גרים טד ונינה עומד על גבעה.
יום אחד טד היה עסוק מאוד. הוא בנה מטוס.
אבל למעשה המטוס לא היה אלא קופסה ישנה.
גם נינה הייתה עסוקה. היא השכיבה לישון את
הבובה שלה. שמה של הבובה היה מרוצה. איש

לא ידע מדוע. כך קראו לה ודי.

פתאום אמא של נינה קראה "נינה! טד!"

הילדים היו כל כך עסוקים שאמא הייתה צריכה לקרוא פעמיים.

"טד! נינה! מי רוצה ללכת לחנות של מר לוי?"

מובן שהילדים היו מוכנים ללכת לחנות. טד רץ מהר כמה שרק יכול היה. גם נינה רצה מהר. גם טיפי רץ, אבל הוא היה כה שמן שלא יכול היה לרוץ מהר.

"אני רוצה ללכת!" קרא טד.

"אני רוצה ללכת!" קראה נינה.

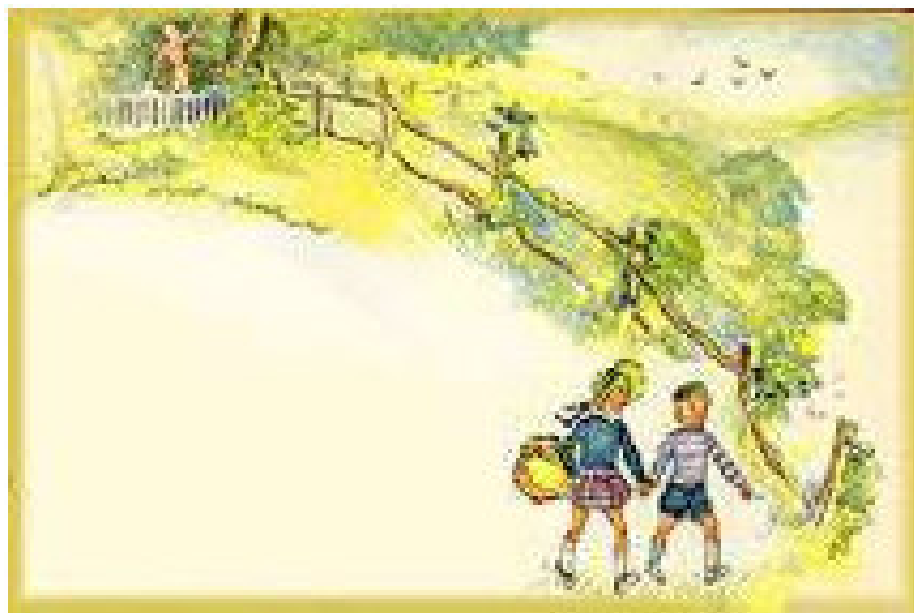
זנבו של טיפי התנפנף לסימן שגם הוא רוצה ללכת.

"אתם יכולים ללכת שניכם, אבל טיפי נשאר בבית" אמרה אמא.

אמא נתנה לטד את הארנק שדודה מרי הביאה מחוץ לארץ. הארנק

נסגר ברוכסן עם כדור כסף קטן בקצה.
היא נתנה לנינה את סל הנצרים עם פסים אדומים שסבתא
הביאה בחופש. היא נתנה לה גם רשימת הקניות.

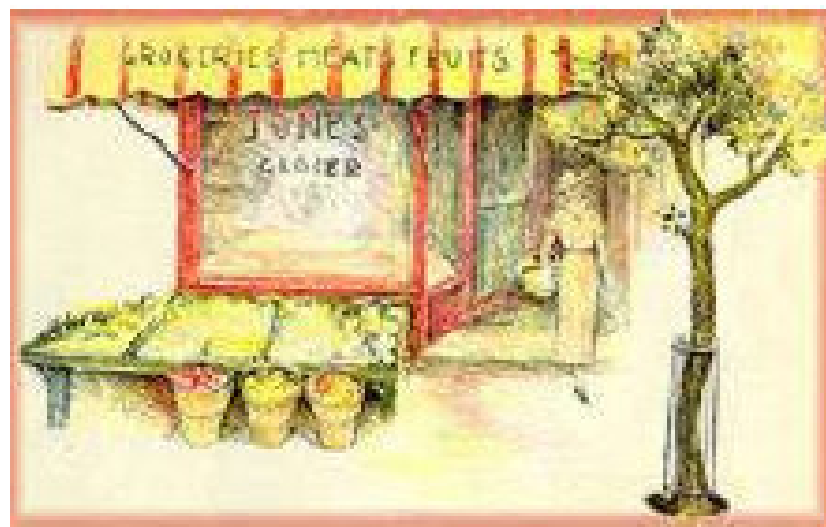
נינה ידעה כבר לקרוא מהרשימה "תה, מלח, חסה, סלרי."
הילדים ירדו מהגבעה דרך המגרש הריק. אמא הביטה אחריהם עד
שנעלמו מעבר לפינה.
נינה החזיקה חזק בידו של טד, והוא הרגיש לגמרי בטוח איתה.

לרגלי הגבעה הם עברו ליד הבית שתמיד נראה כאילו מופתע.

"הוא נראה כמו אבא, כשאני שמה את המרפקים על השולחן בזמן הארוחה" אמרה נינה.
"הוא נראה כמו אמא, כשאני שוכח לסרק את השערות שלי" אמר טד.
הילדים קיוו שבני השוטר יעמוד בהצלבות ויעזור להם לעבור. הוא תמיד עמד שם בימי בית הספר.

בני אהב ילדים וכל הילדים חשבו שהוא השוטר הטוב ביותר בכל העולם.

אבל...

בני לא עמד שם. הם חיכו לאור ירוק ברמזור, ואחר כך עברו את הרחוב ישר לחנות של מר לוי.

מחוץ לחנות עמדו סלים עם תפוחי עץ. טד אהב תפוחים. הוא מאוד רצה אחד.

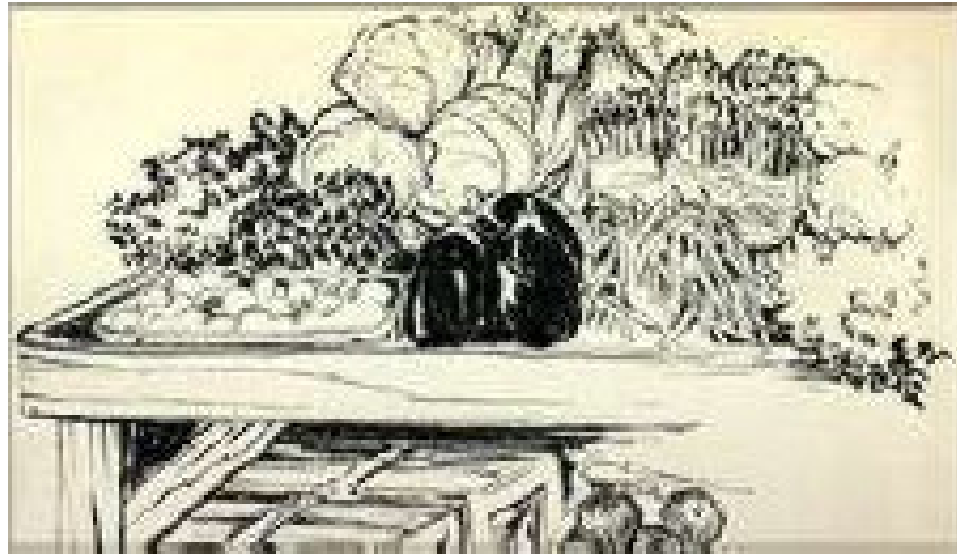
בדלת הם פגשו את מר לוי שסחב ארגז ירקות.
מר לוי היה איש נחמד. "שלום ילדים" הוא אמר. טד
ונינה אהבו את מר לוי. היה לו מצח גבוה כמו לסבא
שלהם.

הילדים נכנסו לחנות. ליד הדלפק עמדו אנשים אחדים.
באמצע החנות עמדו ארגזים עם פרי וירקות. הירקות
נראו טריים וירוקים. אפילו השעועית נראתה טעימה.
אבל טד לא אהב שעועית. נינה אהבה אותה מאוד, יותר מאספרגוס.

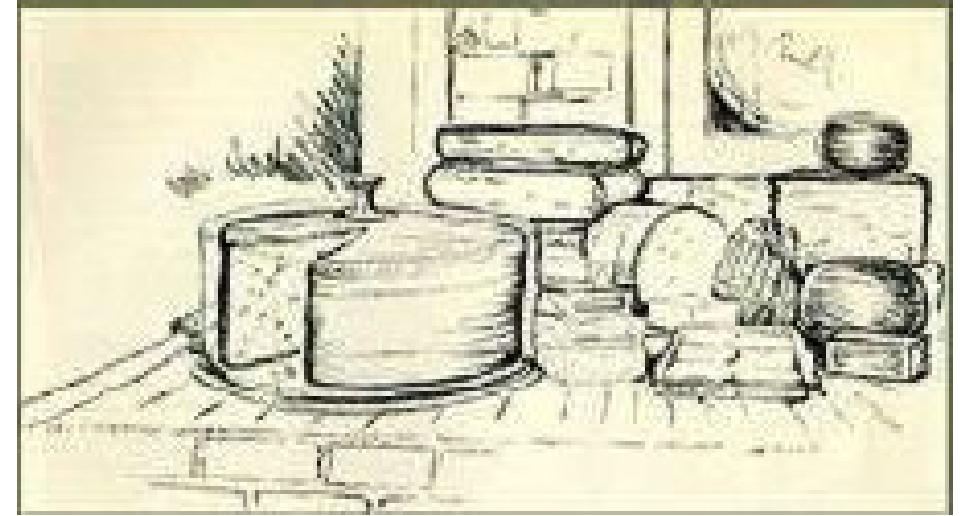
טד העדיף דווקא אספרגוס.
מר לוי מכר גם בשר ודגים. הדגים היו מונחים בשורה על קרח. טד

ונינה הסתכלו על הדגים. טד חשב שלדגים בוודאי קר מאוד על הקרח.
נינה חשבה שהם נראים יפה, מבריקים ורודים.
בצד שני ראה טד קופסת זכוכית עגולה וגדולה, ובפנים גליל ענקי של
גבינה. היה שם גם סכין לפריסת הגבינה ועוד חבילות קטנות יותר של

סוגי גבינה שונים.

נינה יכלה לקרוא מה כתוב על החבילות.
על אחת היה כתוב "גבינת שמנת", על
אחרת "גבינה אמריקאית" ועוד "גבינה
שוויצרית".

אחרי הדלפק היה מקרר גדול. טד ראה
איך בני, הנער שעזר למר לוי, פתח את המקרר והוציא חבילת חמאה
וחבילת שמרים. טד היה בטוח שאלה שמרים
כי ראה איך אמא משתמשת בהם כשהיא אופה
לחם.

בפינה תלויים היו מאזניים גדולים. הילדים
חשבו שהמאזניים נראים כמו שעון, רק עם
מחוג אחד.

בני הוריד חבילת דגנים מהאצטבא ונתן אותה
לגברת בשמלה כחולה. היו לו עוד דברים

בידיים, הכל בשביל הגברת
בשמלה כחולה.

טד ונינה חיכו עד שהגברת עם תיק
אדום תגמור את הקניות שלה. היא
קנתה המון דברים, סוכר, חמאה,

פחית שמן זית, קופסת אפונה וקופסת תירס. אחר כך היא
אמרה "זה הכל" אבל קנתה עוד כיכר לחם ובקבוק מיץ.
טד ראה גם ארגז עם מכסה זכוכית ובפנים עוגיות. בכל
תא של הארגז עוגיות אחרות. היו שם עוגיות עם זיגוג לבן
ועוגיות עם צימוקים עליהן, אבל כולן נראו טעימות מאוד.
בסוף מר לוי התפנה. אפילו הגברת עם תיק אדום כבר

הלכה.

"מה אוכל לעשות למענכם?" שאל מר לוי. נינה נתנה לו את הפתק שהכינה אמא.

מר לוי הוריד חבילת תה מהמדף. הוא התכופף ומתחת הדלפק הוציא שקית עם מלח, ותוך כדי כך העיר חתול שישן שם. החתול התחיל לילל.

בני הוציא ראש חסה וקצת סלרי מארגז הירקות ושם אותם לסל של

נינה. ואז מר לוי פתח את מכסה ארגז העוגיות ונתן עוגית אחת לטד ואחת לנינה. הילדים אמרו יפה "תודה". גם מר לוי אמר "תודה" ו"שלום".

טד ונינה אמרו "שלום" ויצאו מהחנות.

עכשיו היו צריכים שוב לחכות עד שהאור ברמזור יתחלף, ואז עברו את

הכביש בחזרה.
הם עברו ליד בית הספר, וליד הבית שנראה כמו
מופתע. הם הגיעו למגרש הריק לרגלי הגבעה.
הסל נעשה כבד יותר מרגע לרגע.
הם עלו לאט לגבעה. אמא חיכתה להם ליד הדלת.
טיפי נבח להם לשלום ליד הפשפש.

